

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάττομενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' εξαίτην παιδικών περιοδικών σύγγραμμο, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ημών ύπερησείας και υπό του Οικουμηνικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εξωτερικού : Εξωτερικού :
 *Ετήσια δρ. 3,— *Ετήσια ρε. 10,—
 *Εξαμηνός 4,50 *Εξαμηνός 5,50
 Τριμηνός 2,50 Τριμηνός 3,—
 Αι συνδρομαί άρχονται τήν 1ην διάστου μήνης.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά των Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10, Έξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων έτών, Α' και Β' περιόδου
 τιμώμεται έκαστον λεπ. 25
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 *Οδός Εβριπίδου άρ. 38, παρά τῷ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Έν Αθήναις, 25 Ιανουαρίου 1914

Έτος 36ον.—Άριθ. 8

«Α! Δεγίστ, καλή μου φίλε...»
 (Σελ. 61, στ. α')

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΙΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ (Συνέχεια—Ίδε σελ. 56)

Ο Έρβελιν ανεχώρησεν ένθουσιασμένος. Αύτη τή φορά τουλάχιστον έτρεβε τά χέρια του.

«Άλλοίμονο! Ο Έρβελιν δεν είχεν έλθη ακόμη, όταν στής τέσσερες, μίαν ώραν πρό της συμφωνηθένης, ο θυρωρός του διευθυντού της άστυνομίας ανήγγειλε :

— Ο κ. Δεγίστ, βουλευτής.

Ο κ. Λαρόζ έσηκώθη ζωηρά και έπροχώρησε, τείνων και τά δύο του χέρια, προς τον έποκέπτην του.

— Α! Δεγίστ, καλή μου φίλε, πόσο σπάνιος είσαι! Και όμως σπερίμενα, ήμουν προειδοποιημένος για τήν επίσκεψή σου.

— Ναι, ο προστατευόμενος μου, ο Έρβελιν, μου είπε, ότι σε είδε σήμερα τό πρωί.

— Κάθισε, φίλε μου, να τά πούμε. Εσύ, βλέπω, δεν γερνάς, είσαι πάντοτε νέος, άν και λευκός πρό πολλού. Πόσον καιρό έχω να σε ιδώ! Τελευταία φορά ιδωθήκαμε, νομίζω, στού φίλου μας Πασιάν, του γεροσιαστού. Θυμάσαι τή φαιδρή, τήν αλησμόνητη εκείνη βραδιά ;

— Ναι, ναι . . . άμυδρά, αγαπητέ μου, γιατί ή μήνημ μου έχει εξασθενήσει πολύ τελευταίως. Θυμάμαι ακόμη τά πρόσφατα γεγονότα! τά απομακρυσμένα όμως μου είνε άμυδρά, άμυδρότατα.

— Σαύτη τήν ηλικία πρέπει να τό παίρνη κανείς απόφασι, αγαπητέ μου Δεγίστ. Έρχεσαι να μου μιλήσης για τον νεαρό σου συμπατριώτη, δεν είνε έτσι ;

— Άκριδώς, για τον Έρβελιν.
 — Άλήθεια, ενδιαφέρεσαι πολύ για τον διορισμό του, τό βλέπω. Άφισέ με όμως να σου πώ κι' εγώ καθαρά τήν ιδέα μου, τήν έντύπισή μου απ' αυτό τό παιδί!

— Παρακαλώ!
 — Δεν φαντάζομαι τον προστατευόμενό σου καλά προικισμένο για να κάμη τόν άστυνομικό και άμειβάλλω, άν θα εύδοκίμησεν στο έπάγγελμά μας.

Μία φορά θέλησε ν' ανακατωθή κι' αυτός, στην ύπόθεσι Πλόκ, και έκαμα' μια ώραία γλώσσα.
 — Έχεις δίκιο, άλλα—μεταξύ μας, αγαπητέ μου Λαρόζ, μπορούμε να πούμε μερικές αλήθειες—και ποιος δεν κάνει λάθη;

Ο διευθυντής άρχισε να γελά ειλικρινώς.
 — Πραγματικώς, είπε; κι' εγώ ο ίδιος . . .
 — Σε βεβαίω, δεν θα τό μετανοήσης, άν προσλάβης τόν Έρβελιν. Είνε νέος εύφυής, άγχίνους, ένεργητικός, έπιτήδειος και πύο τονηρός άφ' όσον τον νομίζεις. Θα εξασκηθή γρήγορα και σε λίγο θα είνε ένα από τά καλλί-

τερα λαγωνικά σας. Θα σάς χρησιμεύση πολύ!

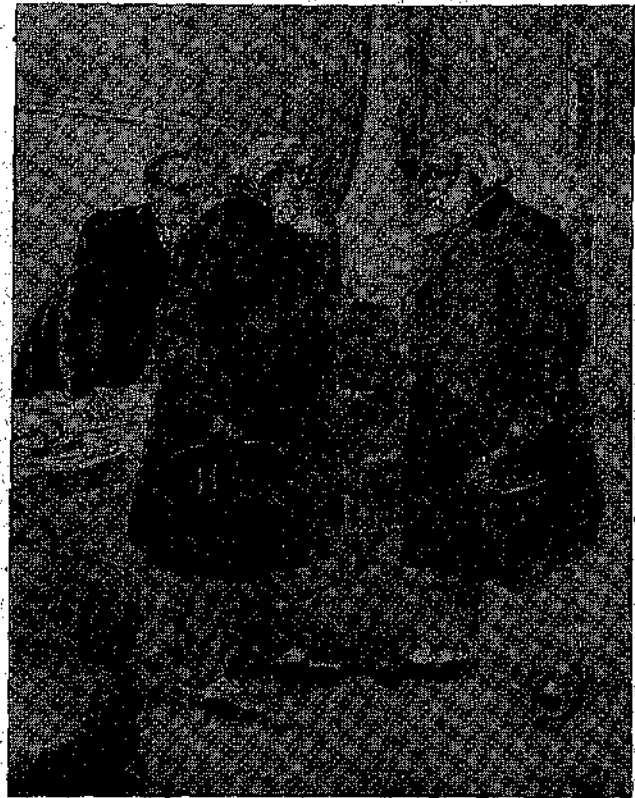
— Άχ! άν μπορούσε να μάς πιάση τους Πλόκ, πού τρεις μήνες τώρα μάς γλιστρούν απ' τά χέρια.

— Σου λέω, Λαρόζ, ότι θα τό κάμη. Τή στιγμή εκείνη ο θυρωρός εισήλθε στο γραφεύ και με ύφος ήλιθίου ανήγγειλε :

— Ο κ. Δεγίστ, βουλευτής!
 Ο διευθυντής και ο βουλευτής εκυτάχθησαν έκπληκτοι.

— Πώς είπες; έρώτησεν ο κ. Λαρόζ.
 — Ο κ. Δεγίστ, βουλευτής, ζητεί να ιδή τον κ. διευθυντήν της άστυνομίας.

— Καλά είχα άκούσει. Μά τί σημαίνει αύτη ή άστειότης, θυρωρέ; Ίδου ο Δεγίστ! Ο θυρωρός έν άμνηχανία έτραύλισε :

«Συνέχεια τελείως τους δύο Δεγίστ...» (Σελ. 62, στ. α')

— Μάλιστα, τό είπα στόν άλλον, μά δέν θάλκν ν' άκούσθ τίποτε! Τό βλέπω καλά, ότι ό κ. βουλευτής είνε έδώ, μά... είνε και στήν αίθουσα τής αναμονής!

— Ά! νά τό παράδοξο, αγαπητέ μου φίλε, είσαι έδώ κοντά μου και είσαι συγχρόνως κ' άλλού! Δέν τό ήξευρα, ότι ό κ. Λεγίστ' έχει τό χάρισμα νά είνε «πανταχού παρών», είπαμε ό κ. Λαρόζ' γελών.

— Ούτε ό κ. Λεγίστ' τό ήξευρε, αφήτης γελών και ό βουλευτής. Πές λοιπόν νά έλθθ ό σωσίας μου' άξίζει τόν κόπο.

Μόλις ό θυρωρός εισηγάγε τόν δεύτερον κ. Λεγίστ', παρέστη σέ θέαμα πρωτοφανές.

Τόν ένα κοντά' στόν άλλον, συνέχες τελείως τούς δύο Λεγίστ'. Άλλ' ό δεύτερος έκύτταζε τόν πρώτον σάν χαμένος.

Η κατάπληξις αύτή διήρκεσε μερικά δευτερόλεπτα. Κανείς από τούς τρείς άνδρας δέν έβγαζε λέξη.

Αίφνης ό νερελθών, κατακόκκινος από θυμό, άνεφώνησε:

— Αγαπητέ μου Λαρόζ', διάταξε νά συλλάβουν αυτόν τόν αναίδη!

Άλλ' ό πρώτος Λεγίστ' έπενέθη.

— Αγαπητέ μου Λαρόζ', είπε, θά μπορούσα κι έγώ νά σοϋ πώ τό ίδιο και θά σ' έφέρναμε ίσως σέ άμηνάγιά. Προτιμώ όμως νά διαφατίσω τό μυστήριον.

Και διακινής άφήρησε τήν περούκα του, τήν φρένια του, τήν λευκή του γυναιάδα και τή κίτρινα ματογυάλια του.

— Ω! έκαιμεν ό διευθυντής.

— Ο Έρβελίν! άνεφώνησεν ό πραγματικός κ. Λεγίστ'.

— Έγώ ό ίδιος, κύριε βουλευτή, και σάς έπερίμενα αντιστοίμως νά νά συνηγάσθτε για μένα στόν κ. διευθυντή και για νά τόν παροτρύνετε νά μ' έ συγχωρήσει για τό άσθδ μου αυτό μοσχαράμα. Άλλά τό είχα καυμό, νά νομίξθ ό κ. διευθυντής, όπως μού είπε σήμερα τό πρρώ, ότι δέν έχω κανένα από τά προσόντα ' απαιτούμενα για έναν άρτυνομικό. Και θέλησα ν' άποδείξω, ότι είμαι μίμος άρκιτά επιτηδείο, ώστε ν' άπατηθ και ό κ. διευθυντής ό ίδιος. Τά άλλα θά έλθουν με τόν καιρό και με τήν πείρα.

Ο κ. Λαρόζ' προσάβησε νά φαή δυσσεσημένως, άλλ' ή φάρασα του φάνηκε τόσο άστεία, πού δέν μπόρεσε νά κρατήσθ τή γελιά.

Είχε άφορλισθή.

— Ά! είπε, τέλεια! Φυλάξου, Λεγίστ'! Νά ένας κατεργάρης επικήιδυος για σένα! Και για νά τόν κρατήσω καλύτερα, θά υπογράψω τόν διορισμό του άποψε μάλιστα.

— Ω! σάς ευχαριστώ, κύριε διευθυντά, είπεν ό Έρβελίν άκτινοβολών από χαράν.

(Έπεται συνέχεια)
R. Lightone

ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

**ΑΘΗΝΑ'Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΝΟΡΚΟΙ**

Αγαπητοί μου,

ΑΛΙΝ αυτόν τόν μήνα μ' έχουν ένορκον. Κάθε πρρώ είμαι υποχρεωμένος νά πηγαίνω είνε τό Κακουροδικείον και, όσάκις κληρώνομαι, νά δικάζω μαζί με άλλους ένδεκα συναδέλφους μου. Διότι, καθώς θά έτυχε γακούσστε, δώδεκα πολίται άποτελούν αυτό τό λεγόμενον δικαστήριον τών ένόρκων ή όρκωτών, είνε κάθε δίκην του κακουροδικείου. Και οι δώδεκα αυτοί κληρώνονται κάθε φοράν μεταξύ τών τριάκοντα, οι όποιοι πρέπει άπέφυκτος νά είνε παρόντες, διά νά γίνη δίκη. Ένας νά λείπη, δίκη δέν γίνεται. Διά τούτο ή Εισαγγελία, κάθε μήνα, διορίζει διά κληρώσεως, εκ του καταλόγου τών έχόντων τή προσόντα πολιτών, τριάκοντα τακτικούς ένόρκους και άλλους είκοσιν αναπληρωματικούς. Όλοι αυτοί πρέπει νά δίδουν τό παρών, είνε τό δικαστήριον. Αν τύχθ γάκουσίαις, ένεκα άσθενείας ή άλλου λόγου, κανένας από τούς τακτικούς, αντικαθίσταται δι' αναπληρωματικό. Και άποτελείται ό απαιτούμενος αριθμός τών τριάκοντα παρόντων, εκ τών όποιων, ως είπαμεν, κληρώνονται οι δώδεκα πού θά δικάζουν τόν κατηγορούμενον.

Σημειώσατε και τούτο: Έφ' όσον κληρώνονται οι ένορκοι, ό Εισαγγελεύς έχει τό δικαίωμα νά εξαίρησθ εξ' άλλους τούτους και ό κατηγορούμενος. Και ξεύρετε διατί; Διότι, — έπρονόησεν ό νόμος, — ένας ένορκός ειμπερ' νά διακρίνεται ειλικώς προς τόν κατηγορούμενον ή και έχθρικώς. Είνε τήν πρώτην περίπτωσιν τόν εξαίρει ό Εισαγγελεύς, είνε τήν δευτέραν τόν εξαίρει ό κατηγορούμενος. Άλλ' αύτό σπανιώτατα συμβαίνει. Σήμερον εξαίρουνται από τόν Εισαγγελέα ή τόν κατηγορούμενον μόνον όσοι ένορκοι τούς παρακαλούν θερμώς... διά νά μη γάνουν τήν ήμέραν τών είνε τό δικαστήριον. Με άλλους λόγους είνε ένα ρουσαφέτι. Κ' έγώ κλημιν φάρα, όταν είνε ήμέρα του φύλλου, παρακαλώ και μ' εξαίρουν. Άλλά πηγαίνω τακτικά. Διότι είνε μία υποχρέωσις του πολίτου νά υπηρετή ως ένορκός όταν διορίζεται. Αν άρνηθθ, αν άποσιάσθ, άδικαιολογητως, τιμωρείται με πρόστιμον βαρύ.

Και δέν είνε μόνον ό φόδος τής τιμωρίας, πού αναγκάζει τούς ένορκους νά είνε τακτικοί, — τιμωρίας άλλως τε, ή όποια σπανιώτατα ή ούδέποτε επιβάλλεται. Είνε προπάντων ή συναίσθησις του καθήκοντος. Οι ένορκοι είνε εκλεκτοί και ά-

νεπτυγμένοι πολίται, έχοντες συναίσθησιν των καθήκόντων των. Όλοι δε γνωρίζουν, όσι διά νά επιτύχθ ή πολιτισμένη άνθρωπότης τήν μεγαλήν αυτήν έλευθερίαν, έδένσε νά γίνη όλόκληρος Γαλλική Έπανάστασις και νά χυθούν αίμάτων ποταμοί... Διότι από τότε καθιερώθησαν τά όρκωτά ή λαϊκά δικαστήρια, από τότε οι πολίται δικάζουν τούς πολίτας πού κατηγορούνται διά κακούργημα. Άλλοτε τούς έδίκαζαν οι τακτικοί άδικασται. Οι δε τακτικοί δικασται, εξηρημένοι τότε από τόν Βασιλέα, από τήν Κυβέρνησιν, από τούς ισχυρούς τής Όλιγαρχίας, ή και προσηλωμένοι υπερβολικά είνε τόν νόμον, έμεροληπτούσαν και εκρίναν άδικώς, προπάντων είνε τά πολιτικά εγκλήματα.

Όχι, είπεν ή Γαλλική Έπανάστασις, ή Δικαιοσύνη πρέπει νάπρονέμεται υπό του Λαού. Οι δώδεκα ένορκοι είνε αντιπρόσωποι του λαού. Και αυτοί μόνον πρέπει νά κρίνουν, αν ένας πού κατηγορείται διά κακούργημα είνε άθώς ή ένόχος. Τά όρκωτά λοιπόν δικαστήρια είνε ένας από τούς έλευθέρους θεσμούς τών ευνομούμενων πολιτειών. Οι πολίται άρα έχουν καθήκον νά τόν υποβάλλουν, νά τόν προστατεύουν, νά τόν εξυψώσουν, νά τόν διατηρουν. Κ' έννοείται, ότι τούτο θά ήτο άδύνατον, αν δέν είχαν τήν πρόθυμια νά πηγαίουν είνε τό Κακουροδικείον και νά λαμβάνουν μέρος είνε τας δίκας.

Αυτά σάς τά λέγω, διότι αύριον θά γίνετε πολίται και πρέπει νά τά γνωρίζετε. Πολλοί σήμερον δυσχερούν, γρινιάζουν όταν τούς καλύν ως ένορκους, και μερικοί βάζουν μέσα είνε τήν Εισαγγελίαν, νά σβώνωνται από τόν κατάλογον, ενή έχουν τά προσόντα, διά νά μη διορίζονται ποτέ. Αυτοί δέν είνε καλοί πολίται. Φαντασθήτε τί θά γίνετν αν, προρασιζόμενοι όλοι τας εορτάσις των, έκαιμνάν τό ίδιον! Η πολιτεία θά ήναγκάζετο νά τροποποιήσθ τόν θεσμόν και νά τόν κάμη όπως ήτο πρην. Και ξεύρετε πώς ήτο πρην; Οι ένορκοι, αγαπητοί μου, διορίζοντο δι' εξ μήνας με μισθόν, και σχεδόν κανέν πού δέν άπνιξέτο. Ητο λοιπόν ένα ρουσαφέτι. Η πολιτική διορίζει ένορκους τούς χειροτέρους συνήθως του κόμματος, άμαθείς ανθρώπους και χωρίς συνείδησιν, οι όποιοι όχι μόνον νά κρίνουν δέν ήσαν είνε θείον, άλλ' κ' έδωροδοκούτο πρόθυμως. Σήμερον ό νόμος απαιτεί προσόντα. Ο ένορκός πρέπει νά έχθ περιουσίαν άνω τών τριάντα χιλιαδών δραχμών, ή δίπλωμα του Πανεπιστημίου, ή γνωστόν όνομα συγγράμμεως, δημοσιογράφου κτλ. Και υποχρεούται νά υπηρετή, επί ένα μήνα κάθε δύο ή τρία έτη, δωρεάν. Ούτω τή καλλίτερα μέλη τής κοινωνίας γίνονται ένορκοι: δικηγόροι, ιατροί, καθηγηται, έμποροι, βιομήχανοι, άνθρωποι άνεπτυγμένοι, φωτισμένοι, ικανοί νά κρίνουν και άνώτεροι πείρας ύπονοίας.

Τέτοιοι εκλεκτοί πολίται θά είνε και σεις μεθαύριον. Και όταν ή πολιτεία θά ζητή τήν συνδρομήν σας διά τήν άποκατάστασιν τής δικαιοσύνης, όφείλετε νά τήν προσφέρετε πρόθυμως.

**Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ
ΜΟΙΡΕ Σ**

Γιά ίδες τής Τύχης δρασμοί,
τής Μοίρας τή γραμμέναί
Μόλις γεννιέται ό άνθρωπος
κ' έχουν αυτά γραφή
Και του βιβλίου τής ζωής
τά φύλλα ένα-ένα
Φυλλομετρών διαβάζοντας
τ' άράχνινο χαρτί!
Σεμνή θεά, στο χέρι τής
σε παίρνει ή Άθώτης
Και σέ στολίζει στοργικά
μέ χάρη δροσερή,
Σφιχτοκρατώντας σε μικρόν
στον πρρώ άνθθ τής νιότης.
Κ' είνε για σένα ή ζωή
μία συμφωνία Ιερή.
Βαρειά άρματώθηκες, καλώς
κ' ώραιος στρατιώτης
Και γιγαντώνεται ή ψυχή,
θεριεύει σου ή καρδιά.
Σ' άποζητά ή Πατρίδα σου
θύμα για τό βωμό τής
Και φρενασμένος ριχνεσαι
στή μάχη, στή φωτιά.
Τώρα πελάγη δέν ψηφάς,
φωτιές δέν συλλογιέσαι,
Άκράτητος ό πόθος σου
σέ φέρνει μακριά,
Η Δόξα τώρα σέ οδηγεί
και πλέον δέν κρατιέσαι
Τούς φίλους τούς άπορατάς,
άφίνεις 'ς όλους γεία.
Κ' ό Πλούτος με τή λάμψη του
και τή χρυσή θωριά του
Σε βασανίζει άδιάκοπα
και σύ τόν λαχταράς
Και πότε σοϋ ψευτογελά
με τά ψευτόνειρά του,
Μά μήτ' εκεί δέν βρίσκονται
σημάδια τής χαράς.
Η Τέχνη ή θεία αν σ' αγαπά,
κοντά τής σε τραβάει
Και σύ κοντά τής έγάσας
τόν κόσμον όλο με μιάς.
Κ' από του κόσμου τή βοή
έσθ περνώντας πλάι,
Θά χτίσθ τούς παράδεισους
στη μέση τής έρμιás.
Ό Καλοσύνη, στολίσει
τόν άνθρωπον αίώνια!
Μην τόν άφήσθ νά χαθθ
μέσ' στους κατακλισμούς
Μιάς άγονης ζωής, μη τόν
ποτίσθ καταφρόνια
Ός πού νά ληθθ ό θάνατος
νά σβύσθ τούς καυμούς!
Νία Χάρμη Δ. Ε. ΒΛΑΚΟΣ

Ο ΔΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES VERNE

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

— Είνε πολύ καλός νεός, έλεγεν είνε τήν σύζυγον και τόν υιόν του... Δ, είμαι πάρα πολύ εύτυχής πού έπέτυχα τόσον είνε τήν έλεγον του γραμματέως μου. Τέτοιος πολύτιμος βοηθός μου έχρηάζετο κρύβνι είνε τό μεγάλον και σπουδαίον αυτό ταξείδι!

Η αλήθεια είνε ότι ό κ. Ρισανέλ δέν άπεφάσθε τώρα τίποτε, εάν δέν του τό υπέβαλεν ό Δουπν. Ούτω, τό δρομολόγιον του ταξιδείου είχε κανονισθή καθ' όλόκληρίαν υπό του επιτηδείου αυτού άνθρώπου, χωρίς ανα τό πάρθ είδησιν ή άγαθος Ρισανέλ. Διότι ό πονηρός Μαρκήσιος είχε τήν δεξιότητά νά κάμη τόν έκατομμυριούχον νά πιστεύθ, ότι αυτός, μόνος του, αυτοδοκώς, έκαιμνεν όλας τας άποφάσεις. Ο μπαμπάς του Δουλαϋ δέν έννοούσε παρά έμπορικά και μόνον με τούς αριθμούς του καταστήχου τή έβγαζε πέρα' άλλα ήτο έντελώς άνίκανος νάναγνώσθ ένα χαρτήν ή νά χαράξθ τό σχέδιον μιάς έκδρομής. Εν τούτοις, με τόν γραμματέα αυτόν, δέν άντιλαμβάνετο διόλου τήν αμυθείαν του και ήμπορούσε νά φαντάζεταί τόν έαυτόν του πανδαήμονα!

Έπρεπε νά τόν έβλέπατε ενθρονισμένον πρό τής μεγάλης τραπέζης του έστιατορίου, επί του όποιου ήτο άπλωμένος ένας χαρτής του Μαρόκου.

— Από δω θά ξεκινήσωμε! άνήγγελλε μεγαλοπρεπώς.

Και τό γονδρόν του τετράγωνόν άκτυλον ήκολούθει πιστάς τόν λεπτόν δείχτην του γραμματέως, ό όποιος, χωρίς νά λέγη λέξιν, έχάρασσε τόν δρόμόν, τόν όποιον έπρεπε νάκολουθήσουν.

Ούτως άπεφασίσθη νά διασχίσουν τό Μαρόκον από άκραν είνε άκρον, από τήν Μεσόγειον μέχρι του Άτλαντικού. Σπουδαιότατον ταξείδιον, τό όποιον όλίγοστοι Ευρωπαίοι είχαν ως τότε πραγματοποιήσθ.

Τό έσπéρας, ό κ. Ρισανέλ, υπερήφανος διά τήν κτηθείσαν σοφίαν, εδήλωσε πομπωδώς, ότι θά διευθύνοντο είνε τό Άγαδάρ, τό άνώτερον προς νότον σημείον τής μεροκινής μεθορίου γραμμής, και ότι εκείθεν θά εζενίκοι τό παραδόν, διά νά διασχίσθ όλην τήν χώραν, μέχρι του άλλου άκρου, ήτοι του Άλγερίου.

— Είνε εξάρμηγον ταξείδι, ανέκραξεν υπερήφανως, πού δέν μπορεί νά τό κάμη ό καθένας!

Η κυρία Ρισανέλ άπέδέχθη με ήρημian τό δρομολόγιον. Και είνε τόν νότιον πόλον αν τής έλεγαν ότι θά επήγαγαν, ή

άδιαφορία της θά ήτο ή ίδια. Ο Δουλαϋ όμως και ό Τζούλης ήκουσαν με χαράν και θαυμασμόν τήν άπαρίθμησιν των φανταστικών εκείνων γεωγραφικών όνομάτων και έσυλλογίζοντο όλας τας εκπλήξεις, όλα τά θαύματα πού τούς επεφύλασσε τό μεγάλον έκείνο ταξείδι.

Η νεαρά των φαντασία ειργάζετο άκαταπαύστως. Κατά τας άστροφεγγείς νύκτας, επί μακρας ώρας έπεριπατούσαν επί του κακοστρώματος, συνομιλούντες περί των νέων χωρών, είνε τας όποιás έπρόκειτο νά εισχωρήσουν. Είνε τήν άρχην όμως ό Τζούλης είχε βασανισθή από ζωηροτάτην άνησυχιαν και άμηνάγιαν, ως προς τόν Μαρκήσιον.

«Είχε τότε τό σοβαρόν ύφος πρωθυπουργού...» (Σελ. 55, στ. 6)

Αι όλίγοι εκείνοι φράσεις, τας όποιás είχεν άκούσθ τυχαίως τήν στιγμήν τής αναχωρήσεως, έδωκευθσαν ακόρη είνε ταυτιά του. Ποιοι νά ήσαν οι άγγελιοί του στοθμοϋ του Δουάν, με τούς όποιους συνήθη ό μυστηριώδης εκείνος διάλογος; Χάρης είνε τας έντέχνους κολακείας, τας όποιás έκαιμνεν είνε τόν κ. Ρισανέλ, ό γραμματέως είχεν όλην τήν εμπιστοσύνην του κυρίου του ό Τζούλης λοιπόν δέν έτρολμαύσε νά πη τίποτε εναντίον του. Μίαν φοράν μόνον, πρην άναχωρήσειν από τήν Μασσαλίαν, είχεν υποδείξθ με πρόπον είνε τόν έδωδικοπόλιτην, ότι δέν έπρεπε νά εμπιστευεταί τόσον τυφλώς τόν Μαρκήσιον. Άλλ' ό κ. Ρισανέλ τό ήκουσε τόσον ασχημα, ώστε ό Τζούλης εσώδπησεν άμέσως και έκτοτε δέν επανέλαβε ταιούτην άπόπειράν. Άλλως τε, υπό τήν έπίδρασιν των ποιχίλων έντυπώσεων του ταξιδείου, ή άνησυχαστική άνάμνησις εζησθενέιτο και σιγά-σιγά ό Τζούλης έφθασε νάμφιβάλλθ δι' ό,τι είχεν άκούσθ είνε τόν σταθμόν.

— Θα παρεξήγησα μίαν συνομιλίαν, από την οποίαν δεν ήμπορα να κόψω παρά λίγας φράσεις, συλλογίζετο. Επιτέλους, δεν έχει μορφήν κακούργου αυτός ο κύριος Μαρκόπουλος.

Και απεφάσιζε να έπωφεληθῆ, χωρίς να νουθετηθῆ, περισσότερο, τῆς ὤρας τῆς ζώης, τὴν ὁποίαν ἔκαμινεν εἰς τὸ πλοῖον.

Τὰ βράσια εξακολουθοῦν.

Ἐν τούτοις ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου, κ' ἐπὶ τῆς θαλαμηγοῦ ἀκόμη, ἐξηκολούθει νὰ εἶνε θῆμα τῆς κειδικῆς ἀνατροφῆς τοῦ τοῦ ἐπιβάλλοντος.

Ὁ ἰατρὸς, θέλων πάντοτε νὰ δείχνῃ, ὅτι δὲν εἶνε περιττὸς, τὸν κατέδωκε μὲ τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς συνταγὰς τοῦ. Δὲν ἐπρέπε νὰ ἐκτίθεται εἰς τὴν ὑγρᾶσιν... ἐπρέπε νὰ κάμνῃ ἀσύστητὸν δαίτην... Δὲν ἐπρέπε νὰ γυμνῆ... Παντοῦ τὸν συνώδευεν ἕνας ὑπηρετὸς, κρατῶν ἕνα ἑπιπέδον κ' ἕνα φουλάρι, μὰ τὰ ὅσα τὸν ἐνάργαζον καθὲ στιγμὴν νὰ τυλίγεται.

Πρὸς ἐπίματρον, ὁ τέλειος γραμματεὺς, ὁ πανταχοῦ παρών καὶ τὰ πάντα πλήρῳν, ἦτο ἐπιφορτισμένος νὰ τοῦ κάμνῃ καθημέραν μάθημά γεωγραφίας, περὶ τῶν χωρῶν τὰς ὁποίας θὰ ἐπισκέπτετο.

Ὁ Λουλοῦ ἦτο φοβερὰ στενοχωρημένος διὰ τὴν δέσμευσιν αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας τοῦ. Ἐσυλλογίζετο, ὅτι δὲν ἄξιζε τὸν κόπον νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι, διὰ νὰ ἐξακολουθῆσῃ τὸ ἴδιον σύστημα ἀνατροφῆς, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ τὸν ἀρροσταίῃ. Αυτό θὰ ἐγένετο εἰς ὄλον τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου;

Ἐξωμολογεῖτο τοὺς φόβους του εἰς τὸν Τζούλην, ὁ ὁποῖος τὸν καθησύχαζεν ὅπως ήμπορούσε. Βεβαίως, ἀμα ἀπετιβά-

«Παντοῦ τὸν συνώδευεν ἕνας ὑπηρετὸς...» (Σελ. 64, στ. α')

ζοντο εἰς τὴν Ἀφρικήν, ἡ ζωὴ τῶν περιπετειῶν θὰ ἤρχιζεν ἀμέσως καὶ μάλιστα προσέθετεν ὁ υἱὸς τοῦ μαγείρου, — «ὕπαρχει κίνδυνος νὰ ἐχωμὲν πολὺ περισσotέρως περιπετείας ἀπὸ ὅσας θὰ ἠθελάμεν».

— Ποτέ! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Λουλοῦ. Ἄν ἤξευρες, φίλε μου, πὺς ἀντισημῶν νὰ ζῆσθαι μόνος μου, νὰ μὴν ἔχω πιά γύρω μου ἀνθρώπους ποὺ νὰ φροντίζουν γιὰ μένα!

Καὶ δείχνων ἕνα μικρὸν ναυτόπαιδα, ὁ ὁποῖος κατεγίνετο νὰ δέγῃ τὰ σχοινία τῆς τένας, μὲ τὸν κόκκινον σκουφον τοῦ στραθοφορεμένου, ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου προσέθεσε:

— Ἄχ, πὺς ζῆσθαι αὐτὸ τὸ μούτσο!.. Δὲν εἶνε μεγαλείτερος ἀπὸ μένα, καὶ ὁμοίως ζῆ μόνος σου, κερδίζει τὸ ψωμί του καὶ κινδυνεύει καθὲ ὥρα νὰ πέσῃ, ἐστὶ ὁ ἄλασσα γιὰ νὰ κάμῃ, κατὰ γρηγορήσας... Πὺς ἤθελα νὰ εἶμαι ἐστὶ θέσι τοῦ!

— Ὑπομονή! ὑπομονή! ἔλεγεν ὁ Τζούλης. Θὰ γίνῃ κ' αὐτό!

Καὶ φιλοσοφικῶς, προσέθεσε:

— Εἶνε περίεργον, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὰ πλοῖα δὲν ἀρκοῦν διὰ νὰ κάμνουν τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχεῖς... Εὖς, ἤθελες νὰ ἦσθαι μούτσος... ἡ μητέρα σου κενὰ ἢ πλέκει ὅλη τὴν ἡμέραν, γιὰ νὰ διασκεδάζῃ τὴν πλῆξίν τῆς... ὁ πατέρας σου ὑπαφέρει ἀπὸ τὸ στραγάκι, πίνει μεταλλικὰ νερά καὶ, μ' ὅλη τὴν ἡλεκτρικὴ πολυθρόνα, λυπάται πολὺ, εἶμαι βέβαιος, ποὺ δὲν ἔχει ἕνα ζευγάρι γὰρ πόδια ὡς τὰ δικὰ μου... Ἐμεῖς οἱ πτωχοὶ εἴμεθα εὐτυχεστέρους...

— Μὰ βεβαίως! ὑπέλαβεν ὁ Λουλοῦ. Ἡ συνομιλία ἐδῶ διεκόπη.

Μία θαλαμηγοῦς ἤρχετο, ἐκ μέρους τοῦ ἰατροῦ, νὰ δώσῃ εἰς τὸν Λουλοῦ ἕνα χάπι κινίνου, πρὸς πρόληψιν τοῦ πυρετοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἱσως ἐνδεχόμενον νὰ τοῦ ἔλθῃ.

Ἀνεξήγητον!

Ὁ Τζούλης, ἀφίγων τὴν ὑπέρθετον νὰ κάμῃ κατὰ μὲ τὸν Λουλοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐνοοῦσε νὰ πάρῃ τὸ κινίνον, διηρθνύθη εἰς τὸν θαλαμηγοῦν τοῦ ἀσπιρητοῦ τηλεγράφου.

Ἡ θαλαμηγοῦς ἦτο τῶν πρῶτων ἐξωδρασμένη καὶ μὲ ἀσπρητον, εἰς δὲ τὸ πλήρωμα τῆς ἀγῆκα καὶ νεαροῦς τηλεγραφητῆς, ἐπιφορτισμένους τὴν εἰδικὴν αὐτῆν ὑπηρεσίαν. Ὁ Τζούλης, ὡς μαθητευόμενος μηχανικός τῆς ἡλεκτρολογικῆς Σχολῆς, παρεκώλυθε μὲ ἠδιαιρέτη τὴν λειτουργίαν τοῦ θαυμασίου μηχανήματος καὶ μὲν μέγας μέρος τοῦ καιροῦ του διήρχετο εἰς τὸν θαλαμίσκον, τὸν συνδεόμενον μὲ τὴν κεραίαν τοῦ ἴστου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐφθάνον τὰ λεγόμενα χροῖσσια κύματα.

Παρακάλει τὸν τηλεγραφητὴν νὰ τῷ ἐξηγῇ λεπτομερῶς τοὺς διαφόρους χειρισμούς τοῦ ἔκαστου, καὶ ἡ χαρὰ τοῦ ἦτο ζωηροτάτη ὅταν, ἀφοῦ ἤκουεν ἐπὶ πρῶτο τὸν χροῖσσιον τῶν ἡλεκτρικῶν σπινθῆρων, ἐβλεπε τὸ μηχανήμα νὰ καταγράφῃ, νὰ σημειῶνῃ πρὸς τὰ σημεῖα τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως, ἡ ὁποία ἐφθάνειν αὐτοῦς διὰ τοῦ ἀπειροῦ.

«Ἐἶχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ στέλλῃ ὁ ἴδιος τὰ τηλεγραφήματα...» (Σελ. 64, στ. γ')

Ἄπο καιροῦ εἰς καιρὸν, ὁ τηλεγραφητῆς τὸν ἄφινε νὰ φέρῃ τὰ λεγόμενα κράνος τοῦ ἀποδέκτου. Τότε ἐλάμβανε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ δέχεται αὐτὸς τὰ τηλεγραφήματα, τὰ ὁποῖα ἐξαιρέτως οἱ πολυἀριθμοὶ σταθμοί, οἱ ἰδρυμένοι κατὰ διαστήματα εἰς ὅλον τὸν πορθμῶν τοῦ Γιβραλτάρ.

Ἄπο τῆς προηγουμένης ἡμέρας εἶχον περάσῃ τὸ ἀκρωτήριον Σπαρτὸν καὶ τὴν ἔπλεον κατὰ μήκος τῶν ἀκτῶν τοῦ μισητοῦ Μαρβόκου, τοῦ ὁποῖου διέφρανον κάποτε τὰς ἀμύδιαις θήκας μὲ τοὺς ὑπερκείμενους ἀέφρους.

Ἄπο τὴν Ταγγέρην ὡς τὸ Μογκαστὸν εἶνε τριακόσια ἑξήκοντα μίλια, καὶ ἐξήνταπέντε ὥραι μὲ τὸ ἀτμόπλοιον. Δὲν θ' ἀπετιβάλλοντο λοιπὸν παρά μετα τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας.

Ὅταν ὁ Τζούλης εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦ ἀσπιρητοῦ, ἐξεπλήγη πολὺ. Διότι ὁ φίλος τοῦ τηλεγραφητῆς, ἀντὶ νὰ δέγεται τηλεγραφήματα, κατεγίνετο νὰ ξεδιπλῶνῃ τὴν χαλυβδίνην ταινίαν τῆς μηχανῆς του.

— Τι συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Τζούλης ἐγγάλασε τίποτε;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ τηλεγραφητῆς. Δὲν ἐννοῶ τί συμβαίνει. Τὰ σύρματα εἶνε εἰς

καλὴν κατάστασιν, τὸ ρεῦμα ἔρχεται, καὶ ὁμοίως δὲν εἴμπορῶ νὰ συγκοινωνήσω μὲ τὸν ἀτμῶνα τοῦ Λιβῆς, ἐντὸς τῆς ἀκτίνας τοῦ ὁποῖου εὐρισκόμεθα ἀπὸ πολλῶν ὥρων!

Καὶ ἀνήσυχος, ὁ νέος ἐξηκολούθησε νὰ ἀετᾶζῃ μὲ προσοχὴν ἐνα-ἐνα τὰ κομμάτια τῆς μηχανῆς του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κάμῃ καλὴν καμμίαν βλάβην, τίποτε ποὺ νὰ δικαιολογῇ τὴν ἀίφνης ἀσπιρήτη. Ἐξήτασεν ἀκόμη καὶ τὰ σύρματα ποὺ συγεζέοντο μὲ τὰ τοῦ ἴστου! ἀλλὰ κ' ἐκεῖ δὲν παρατήρησε καμμίαν ἀνωμαλίαν.

— Περιεργὸν πράγμα! εἶπε τότε πρὸς τὸν Τζούλην, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδοκίμασεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐργασίαν. Δὲν βλέπω τίποτε, καὶ ὁμοίως δὲν εὐρισκόμαι πλέον εἰς συγκοινωνίαν μὲ τὴν Σηρᾶν. Κ' ἀκόμη περισσότερο! πρὸ ἐλίγου διεσταυρώθημεν μὲ ἕνα ἰταλικὸν ὑπερωκεᾶνιον ποὺ ἐπίγειται εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν. Ἐπέρασεν εἰς ἀπόστασιν μίλις ἡμίσειας μιλίου, καὶ ὁμοίως δὲν ήμπορέσα νὰ γράψω οὔτε λέξιν... Βέβαια κατὶ συμβαίνει... ἀλλὰ τί; τί;...

Ἀνεξήγητον!
Ὁ Τζούλης ἄφισε τὸν δυστυχῆ τηλεγραφητὴν νὰ παύσῃ μὲ τὴν μηχανήν του, καὶ μετέβη εἰς τὴν πρόραν.

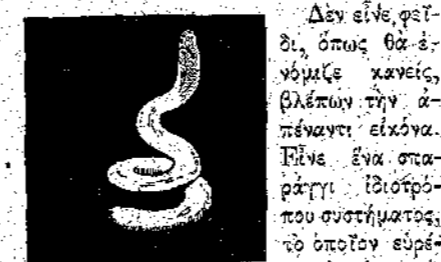
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Σύντομον κήρυγμα

Ἐἰς μίαν ἐκκλησίαν τοῦ Σουθ Ὀκεανῶν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὑπάρχει ἀπὸ τὸ 1580, ἑπάνω εἰς τὸ στηθαῖον τοῦ ἀμυδῶνος, μία κλεψύδρα μὲ ἄμμον. Ἄπο τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μέχρι σήμερον, οἱ ἱεροκήρυκες κανονίζουσι τὴν διάρκειαν τοῦ λόγου των διὰ τῆς κλεψύδρας. Καὶ αὐτῶ δὲν κουράζονται ποτὲ οἱ ἀκρόαται.

Περίεργον σπαράγγι

Δὲν εἶνε φαίνεται, ὅπως θὰ ἐνόμιζε κανεὶς, βλεπόν τὴν ἀπέναντι εἰκόνα. Εἶνε ἕνα σπαράγγι ἰδιοτρόπου συστήματος, τὸ ὁποῖον εὐρέθη ἐσχάτως εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων, ἀπὸ ἐνα κηπουρὸν τοῦ Παλαιζῶ.

Ἄλλα ἀνεξήγητον!

Ἐκεῖ νῦν ἐκπληρῶν ἴσον ἀνεμένον.
Ὁ πλοίαρχος, ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς γέφυρας τοῦ, ἐφίναζεν εἰς τὸν κ. Ρισανέλ:

— Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σταματήσω... ἔσπασεν ὁ ἀξίων τῆς ἐλικῶς.

— Μπᾶ ποῦ νὰ πάρῃ ἡ ὁρμὴ! ἐβλασφημήσεν ὁ ἑκατομμυριούχος. Ἐξακολουθεῖτε κ' ἐτοί!

Ὁ πλοίαρχος οὔτε κἀν ἀπεκρίθη εἰς τὴν γελῶσαν αὐτῆν διαταγὴν. Μόνον ἕνας ἀδάσης τῶν στοιχειωδεστέρων τῆς μηχανικῆς, ὡς ἦτο ὁ κ. Ρισανέλ, θὰ ήμπορούσε νὰ διατάξῃ νὰ ἐξακολουθῆσῃ ὁ πλοῦς μὲ τὸν ἀξίον τῆς ἐλικῶς σπινθῆρων!

Ἄλλως τῆ ἡ θαλαμηγοῦς δὲν ἐκινεῖτο πλέον παρά μὲ τὴν κεκτημένην ταχύτητα. Δὲν ήνοθετο τὰρὰ πλέον νᾶντηγῆ εἰς τὰ πλευρά τῆς ἔ μονότονος

Ἐκεῖ νῦν ἐκπληρῶν ἴσον ἀνεμένον.

Τὸ σπᾶσιμο εἶνε πρὸ πολλοῦ κλονιστὸν εἶπεν ὁ πλοίαρχος.
εἰς τὰς μηχανὰς. Ὁ δὲ Τζούλης, ἐκ περιεργείας ἀνεξήγητόν καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον, τοὺς ἠκολούθησε ἀμέσως.
(Ἐπείαι συνέχεια) ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

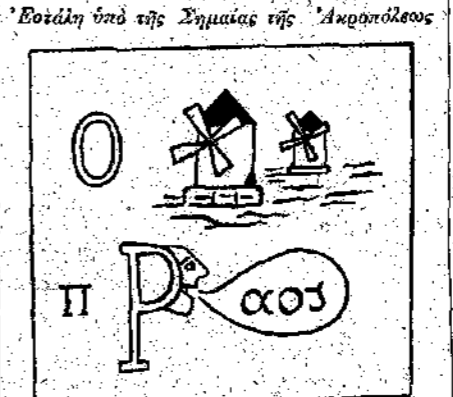
καὶ ρυθμικὸς κράτος τῆς ἀτμομηχανῆς.
Ἀμα ἔδωκε τὰς ἀναγκαίαις διαταγὰς, ὁ πλοίαρχος κατέβη ἀπὸ τὴν γέφυραν καὶ εἶπεν ἀπλῶς εἰς τοὺς περὶ αὐτῶν:

— Πᾶρε κάτω νὰ ἰδοῦμε τί συνέβη.
Μὰ δὴν τὸν τὴν ἐπιθυμίαν, ὁ κ. Ρισανέλ δὲν ήμπορούσε νὰ ἀκολουθῆσῃ τὸν πλοίαρχον εἰς τὰ βᾶθη τοῦ πλοίου. Ὅσον τελεῖα καὶ ἀν ἦτο ἡ μηχανικὴ τοῦ πλοίου, δὲν ἦτο δυνατὸν βέβαια, νὰ ἐπονομαστῆται τὴν σιδηρᾶν κλίμακα τοῦ κύτους. Καὶ ὁ ἑκατομμυριούχος περιώρισθη νὰ διατάξῃ:

— Νὰ μὲ πληροφωρῆσῃτε ἀμέσως!
— Μαλιστα, κύριε!
Ὁ πλοίαρχος, ἀκολουθεύμενος ὑπὸ τοῦ γραμματέως, κατήλθεν εἰς τὰς μηχανὰς. Ὁ δὲ Τζούλης, ἐκ περιεργείας ἀνεξήγητόν καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον, τοὺς ἠκολούθησε ἀμέσως.
(Ἐπείαι συνέχεια) ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοί

α') Γρόφος

β') Παίγνιον

Ἐσπᾶνη ὑπὸ τοῦ Φάνου

ΓΒ	ΟΣ	ΝΙΣ	ΔΙ'	ΣΘΕ
ΚΑΗΣ	ΩΡ	ΚΩΝ	ΡΙ	ΜΟ
ΤΙ	ΠΕ	ΓΙ	ΝΟΣ	ΣΤΑΝ

Νὰ συναρμολογηθῶσι αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὡστε νὰ ποτελευθεθῶσι τέσσαρα κύρια ὀνόματα ἐκ τῶν κοινοτέρων.

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

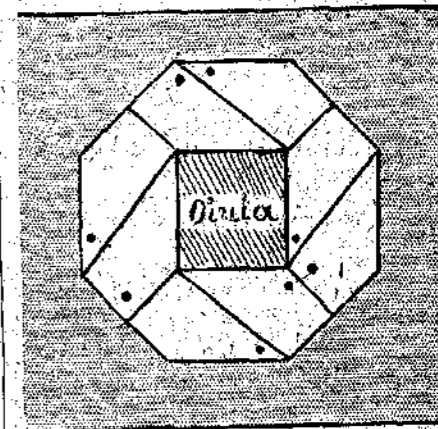
Ἐσπᾶνη ὑπὸ τῆς Ἀφοροῦσης Θαλάσσης

P . . r . . n . . m . . n . . l . . bh . . .

n . . - m . . ηq . . - p . s

Νάναγνωστῆ τὸ φωνητολόγιον τοῦτο.

Δύσεις τοῦ θου φύλλου

α') Ἴδου πὺς θὰ μοιρασθῆ ὁ ἀγρός, ὡστε καθε ἕκαστος καὶ ὅμοιον μερίδιον νὰ ἔχῃ ἀπὸ ἕν δένδρον. — β') Φιλοπο니아 γένηται γηράτος ἀνάπαυσιν. — γ') Un soupir vient souvent d'un souvenir. (Un souspir - vient sous vent - d'un sous venir.)

Σελις ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

Καλέ, τί κατάστασις είνε αύτη! να χαλάσουν τόν δρόμον, θήθεν πως θα τόν...

Τό άμαξι ήτο φορτωμένο κάσες. Τά άλογα...

Τό άφορών του, ηλικίας 13-14 ετών, φαίνεται...

ΕΟΡΤΑΙ

Πόσον γρηγορά περάσαν αι ήμέραι τών Χριστουγέννων...

λοτε! τώως ξεφυλλίζεται ακόμη και κάνα βιβλίον...

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Καλή Γιαγιά, που άπόστασε 'ς τό δάμα της γαλήνης...

Στ' άσπρα μαλλιά σου, στέφανό της καλώουνης...

ΜΑΘΗΜΑ ΙΣΟΤΗΤΟΣ

Ημην μόλις τεσσάρων ετών και ειχον όλην τήν ελευθερίαν να τρέχω παντού...

δ.ά να δώση εις τόν Αβγουστίνον εν μάθημα ύπερφανείας και εις εμπιστότητος...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

Η βροχή σιγαλά πέφτει με τό ιδιόρρυθμό της τώμορφο μουμουρίσμα...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μαμά λέγει, ότι ειδο 'ς τόν ύπνον της πως έτρωγε παγωτό...

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 39 οδός Εβρουϊδων ην 23ην Ιανουαρίου 1914.

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΜΑΣ

Ο κ. Φαίδων Έλαδα διά του Γραφείου μου μίαν άνόνημον επιστολήν συνδρομητού...

Όλα ελήφθησαν. Μέλλον Έφρευότες, και ήσυχασε. Διά τό ζήτημα τού μου γράφει...

Σχετικώς με τό ίδιον ζήτημα, ή Μεγάλη Καρδιά μου γράφει: Ουαμιζώ τόν τώπον...

Η Δοξασμένη Έλλάς μου γράφει, ότι εις μίαν σχολικήν έκδρομήν, τά παιδιά, κατά πρότασιν της...

Τό Δοξασμένο Μανίτιον μου γράφει: Τό Σάββατο είπα τό φύλλον σου εις τό σχολειον...

Η φίλη μου Θάλασσα έχει δύο εξαδέλφους, αι όποιαι δανείζονται απ' αυτή τή φυλλάδιάν μου...

Γιαγιά. Δέν πρέπει, ποτέ, Παυλάκη, να αναβάλλης διά τήν αύριον, έκείνο πού ειμφορεί...

της είνε πλούσιαι, εθφορί, αν θήλ, εύκόλοι, θα ήμπορούσαν να γίνον συνδρομητριαί...

Όλα ελήφθησαν. Μέλλον Έφρευότες, και ήσυχασε. Διά τό ζήτημα τού μου γράφει...

Σχετικώς με τό ίδιον ζήτημα, ή Μεγάλη Καρδιά μου γράφει: Ουαμιζώ τόν τώπον...

Η Δοξασμένη Έλλάς μου γράφει, ότι εις μίαν σχολικήν έκδρομήν, τά παιδιά, κατά πρότασιν της...

Τό Δοξασμένο Μανίτιον μου γράφει: Τό Σάββατο είπα τό φύλλον σου εις τό σχολειον...

Η φίλη μου Θάλασσα έχει δύο εξαδέλφους, αι όποιαι δανείζονται απ' αυτή τή φυλλάδιάν μου...

Γιαγιά. Δέν πρέπει, ποτέ, Παυλάκη, να αναβάλλης διά τήν αύριον, έκείνο πού ειμφορεί...

πού μου έκαμε. Όφείλω όμως να σου είπω, ότι τήν ώρα τού μαθήματος δέν πρέπει να διαβάξης τίποτε άπό τό βιβλίον...

Μια σύμπτωσις αύτην τήν εβδομάδα: Συνεσπερεύθησαν κάμποσα γράμματα με ζήτηματα πολυ ένδιαφέροντα...

Και μία άπόρροιας έρωτήσις εκ μέρους τού Σβουτού μας Καρδιολογού: "Τί κάθηνον οί δώδεκα Άπόστολοι εις τόν ουρανόν;..."

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: Η δρχική μου και Φωτιά τού Ρεύματος τού Βουστίνου...

Απορρίπτονται: α) Έξάτα τή φέτα μου (γνωστόν κ' έγώ, νομίζω, κάποτε τό εθνογεύμα)...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

ΟΙδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άναστέλλεται, αν δέν συνοδεύεται άπό τό δικαίωμα τού 1. Τα έγκρινωμένα ή άναστέλλεται μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1914...

Νέα ψευδώνυμα: Έθνητική Ψυχή, α. (Σ. Π.) Στενάζουσα Κούρος, α. (Δ. Ρ.) Ησος της Τζουμαγιάς, α. (Δ. Μ.) Νηρής τού Πηνειού, α. (Ε. Λ.) Έλληνικόν Μέλλον, α. (Δ. Ν.) Δόν Κιχώτης, α. (Ν. Α.) Παγλίφους Πόδος, α. (ΑΙ) Έλλη Στρατιώτης, α. (Ψ. Μ.) Έλλη τού Κιλίκι, α. Έδεβάζ, α. (Ζήτ) δ Σάλλογος, (Κρήτ) | Μάγειρική Αμμονδία, α. (Ζήτ) δ Σάλλογος, (Κρήτ) | Χρυσάλλ, α. (Β. Κ.)

Ανανεώσεως ψευδωνύμων: Σανθή Μονιμέ, α. Δοξασμένο Δειλό-Ισάω, α. Έλιος της Έκπεθρίας, α. Βάρια τού Κανάρη, α. Πανελλήνιος Ένωσις, α. Δοξασμένο Σημαία, α. Ομηρίας, α. Σαβίβια, α. Τελδοίλλα, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά Ενιθνησίου: ανταλλάξον: ή Τρελή Ναυτοπούλα (0) με Διοτόκαρον Κορνα, Πευθαμένα Όνειρα, Σηλιάρη—ή Τρελή Νεράιδα (0) με Έξορσον Αψίδα, Συριανή Αδραν, Αδανάσιον Διάκον, Ανακίαν Λορελά, Φάωνα—τό Δουλοδί της Καρδιάς (0) με Άπειρον Νίσην,

Σελήρον Είσαομένην, Σελγιώμενον Κλαριά-
ρον, Μαουμυούλιναν, Ματωμένην Δόξαν,
Ρεζεντά, Αμαουλίδα, Κισρακιάν, Ακίην,
Πρωμάτισσαν των Δολλαριών, Ίδην, Αγ-
γελόν του Πόνου, Ακασίαν — ὁ Ζεντιουμ-
νος, Δετός (0) με Προσφιλή Ανάμνησιν, Κυ-
πριακήν Μέλισσαν, Ρζουκόδας, Πατρίδα των
Ἠρώων, Ταναγοραίαν Κόσην, Αφρδέσσαν
Θάλασσαν, Άγγελον του Πόνου.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τους φίλους της :

Ἄν. Ματ. (εὐχαριστῶ πολύ δι' ὅσα ἄρθρα
καὶ χολαευντικά γράφεις ἕμαι εὐτυχῆ ποῦ
ἔγω τέτοιαις φίλας!) Υἱὸν Πολέμαρχου (τὰ
Παιδικὰ Πνεύματα καὶ τὰ ἄλλα μικρὰ διά-
φορὰ δὲν ἀναφέρονται εἰς τὰς ἔγχαρτες, διότι
εἶνε πολλά· τὰ ἐγκρινόμενα εὐλασσονται γω-
ριστιὰ, καὶ καθ' ἑβδομάδα δημοσιεύονται διὰ
κλήρου δύο-τρεῖς· στέλλε μου λοιπὸν καὶ μὴν
ἐρωτῆς!) Δορελάν (τετραδίου ἔστειλα·) Τρελ-
λήν Ναυτοπούλαν (αὐ παραγγέλλει σου ἔξ-
τελέσθησαν, ὁ κερὶ οὗ ἐρωτῆς ἔχει δύο ψευ-
δώνυμα·) Τογγράγκο Βάλς (ἔστειλα 1-4*)
Δοξασμένη Δομάα Ἰσορῆ (σὺμφωνοὶ τ' ἀποτελέ-
σματα δὲν θάρρησούν) Λεοντιόκορδον Κρήτη
(ἔλλειποντα ἔστειλα· τὰ γαλλικὰ σου δεκτὰ)
Ἥλιον τῆς Ἐλευθερίας (ἔχει καλῶς) Ἥρωα
τῆς Ἰουμαγίως (σοῦ ἐνέχρητα τὸ ψευδώνυμον·
εἶθε νὰναδειχθῆς καὶ σὺ μιαν ἡμέραν, σὺν τὸν
ἀληθινόν σου κατέρα σου) Ἀδούματον Τηλέ-
γραφον (ἔνοσι τὸν συναγινωμιῶν ἀλλ' εἴμπαρε
νὰ σοῦ ἀφίγη καὶ ὄλιγον καιρὸν διὰ νὰ μοῦ γρά-
ψῃς) Θρίαρβον του Δικαιόν (ἔστειλα) Ναυ-
κίσι του Ἀβρόωφ (χάρτην τῶν λύσεων ἔστειλα)
Στανάξουσαν Κόσρον (σοῦ ἔστειλα τὸν πρῶ-
τον τόμον τοῦ «Θεάτρου» ἐλπίζω ὅτι ὄλιγον
θα ἀνταξίῃς ἀκόμη...) Ἀνθομένην Βαρ-
βακίαν (φύλλον καὶ τόμον ἔστειλα) Γιάννην
Α. Μ. (ἔστειλα εὐχαριστῶ) Χαλασιόν Κό-
ρησι (ἔστειλα) Βάρσαν του Κανίσου (τὸ δι-
ήγημα σου δὲν εἶνε βέβαια διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. τὸ
ἴδιόν σου ἔμωσ ἦρεσε πολύ· δια-
τὸ δὲν μοῦ γράφεις ποῦ συνά;)
Ἀπελευθερω-
θείσαν Ἑλλάδα (τόμον ἔστειλα) Σελγιωμέ-
νον Κλαυιάρον (ναί, ὁ κερὶ οὗ ἐρωτῆς εἶνε
συνδρομητής, ἀλλὰ δὲν εἴμπαρω νὰ σοῦ ποῖ τὸ
ψευδώνυμον σου) Ἐβλίαν Γ. (σὺμφωνοί,
ἄλλὰ... γράφει μου κάπου-κάπου) Ἀκίνα Χ.
(ὄχι, τὰ σημεῖα εἶνε ἀσάφιστα) Τριταμι-
αν (δυστυχῶς, αὐτὸ ποῦ μοῦ ζητεῖ εἶνε ἀδύ-
νατον) Ἡραϊκὴν Σάμον (δὲν εἶνε ἀσχημῆ
αὐτὴ ἢ ἴδια θὰ οκερδοῖ καὶ ἀποφασισί)
Ομηρίδα (εὐχαριστῶ πολύ καὶ διὰ τὸ ξε-
σπάθωμα, καὶ διὰ τὸ πρωτοχρονιδικὸ δῶρο,
τὸ ὅποιον, ἔλλειψαι χώρου, θαναγγέλω εἰς
τὸ προσεγές) Κόμα (δὲν εἶνε ἀνάγκη τὰ μέ-
τρα σου ἐνοσοντα λαμπρὰ) Ἀρμόνην Εὐ-
ζωνάκι (χαριτωμένα ἐτὴν ἀδελφὴ σου)
Ζηλιόαν (ἔστειλα) Τέλλου Ἄρσαν (διὰ
τοῦ κινήματογραφικόν Διανομισθόν, τὸ
ἔργον πρέπει νὰ εἶνε κοινωνικὸν ὄραμα,
καλλιτεχνικόν, καὶ μετ' ἡλικίην βάσειν διὰ
τὸν λαόν, ἀπλαθὴ διδακτικόν γράφει κα-
νεῖς πρῶτα τὴν ὑπόθεσιν ἐν συντόμῳ, καὶ κα-
τόπι προγράφει μίαν-μίαν σσηνήν λεπτομε-
ρεῖα) Δοξασμένη 1912 (ναί) Ἑλλάδα του
Ρήμα (ἔλαθα, εὐχαριστῶ) Ἰσών Ἀράχην
(εἶνε καλὰ τώρα, ἀλλὰ μένουν ἐπὶ ὀπίτι·
ἔλα κανὲν ἀπόγευμα νὰ τὸς ἴδῃς) Σιοασηλέ-
την Ἰσών Ἑλλήνων (μάλιστα) Ἐθνεμικὴν
Ψυχήν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς εἶδα μετὰ τὴν 23ην
Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ὈΡΑ

Ἀπελείται διὰ τὴν ἐρχομένην ἑβδο-
μάδα γενικὴ ἀπεργία τῶν ἐργατῶν τυπο-
γράφων. Ἄν, ἢ ἀπεργίᾳ αὐτὴ πραγματοποιηθῇ, τὸ φύλλον τῆς «Διαπλάσεως»
κατ' ἀνάγκην θα καθυστερήσῃ.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-
πλάσεως τοῦ 1913,
κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὁ-
σους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλ-
λάδια των εἰς τόμον, εἶνε ἡδὴ
ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβαζόντας τὸ
ἀντίτιμον, ὄραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

142ος Διαγωνισμὸς Ἀνάμνησιν
Δεκεμβρίου - Μαρτίου
(Δι' ἰσοσὺς δεκάτι μὲχρι τῆς 22ας Μαρτίου,
ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ'
ἴσους ὁσὺ θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιουμῆ).

- 80. Δεξίγραμμοι**
* Σ ἐνὰ πάλι κάρδι ἀράτω,
— Βασίλοκουλο ἀρχαίω,
Γιὰ καπέλλο γράμμα βάρω,
Κ' ἕνας θάμνος γιὰ ταλάτα
Ἐσφυτρῶναι καὶ παμάζω.
Ἐστέλλη ἐπὶ τοῦ Ἑλληνοκουλὸ τοῦ Διμου
- 81. Στοιχειστονόηριφος**
* Ὅπως, ἔγω ἐν μαφίσης,
Γλυκὴ παῖξ μουσική,
Μ' ἂν τὸν τόνο μου κινήσης
Κ' ἐνὰ γράμμα μου ἀλλάσης,
Ὅσὸν ἴδης καὶ ἀπορήσης
Πῶς θανάψω ἐπὶ στήγι.
Ἐστέλλη ἐπὶ τῆς Σανθῆς Πουλά
- 82. Μεταγγραμματισμὸς.**
Μὲ νι κυβερνώ
Μὲ πὶ περπατῶ.
Ἐστέλλη ἐπὶ τῆς Ἡρηνικίσις των Δολλαριῶν

**83. Στοιχειδιδιγραφὸς μετ' Ἀναγραμ-
ματισμοῦ.**

Εἰς τὰς νήσους τῆς Εὐρώπης,
Ἡρόσεψ γιὰ νὰ με λύσης,
Ἔνα γράμμα ἂν μ' ἀφαιρέσης
Καὶ με ἀναγραμματίσης,
Εἰς τὸ ἀγώνισμα ποῦ ἰδήςης,
Ἐξῆς, λύτα, νὰ κινήσης
Ἐστέλλη ἐπὶ τοῦ Δοξασμένου Ρήμου

- 84. Τετράων**
* * * * * = Ἐθνικόν, σύμβολον,
* * * * * = Χρονικὴ διαίρεσις,
* * * * * = Πρῶθεσις,
* * * * * = Συμπερασματικόν.
* * * * * = Ἀνθή,
* * * * * = Φωνήν.
Καὶ καθέτις ἀναγινωσκονται τὰ αὐτὰ
Ἐστέλλη ἐπὶ τῆς Δόξης

- 85. Κεθόλεξιν**
* * * * * = Ὅρις
* * * * * = Ὅρος τῆς Ἑλλάδος
* * * * * = Υἱὸς Πατριάρχου
* * * * * = Γυνὴ τῆς Γραφῆς.
Ἐστέλλη ἐπὶ τῆς Τετῆς Νερσίδας

86. Μαγικὴ Εἰκόνα ἀνεῦ Εἰκότος
— Ἀρετὴ; Ρήν, Κῶστα, γιὰτι τρῶτις
μῶν φύμι;
— Ἀυτὴ τί ἄλλο νὰ τρῶμι;
— Αὐτὸ ποῦ σᾶς εἶπα!
Ἐστέλλη ἐπὶ τοῦ Ἀπομῆτο Ἐνθονάμ

87. Παιδικὴ Ἀγροστική

Ἀπὸ πέντε Εὐρωπαϊκὰ Κράτη νὰ σημα-
τισθῇ ἐν ἄλλο Κράτει Εὐρωπαϊκόν, λαμβαν-
ομένου τοῦ πρῶτου γράμματος τοῦ πρῶτου,
τοῦ δευτέρου γράμματος τοῦ δευτέρου, τοῦ
τρίτου γράμματος τοῦ τρίτου, καὶ οὕτω κα-
θεξῆς.
Ἐστέλλη ἐπὶ τοῦ Τέλλου Ἄγρα
88. Φωνηενδόλιπον
Τς - νθρς; - ** - δδτ - τ - μλλν - πατθ
Ἐστέλλη ἐπὶ τῆς Συριανῆς Ἀδρας

89. Τετάρτος
Τ' εἰν' + πο πο πο πο πο πο πο
πλὰ πο πο πο πο πο πο πο πο πο
πο πο πο πο πο πο πο πο πο πο πο
πο πο πο πο πο πο πο πο πο πο πο
Ἐστέλλη ἐπὶ τῆς Ἐνθουσιάδους Κυπριασθλάς

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 47-48

503. Καστορία (κάστωρ-ία). — 504. Ὀν-δῶν,
— 505. Ρωσία (ρῶς, σί, α). — 506. Κίνα.
507. Σ Α Μ Ο Σ 508. Τὴν Ἑλένη. (ΔΕ-
Α Ρ Η Σ ΔΒ, Νίκο...) — 509.
Μ Η Ν 513. Λιὰ τῆς Ρ: ἕρος,
Ο Σ ἀρός, πόρος, ἄρος, ἄρος,
Σ ἄρος. — 514. ΚΑΙ-
ΣΑΡ (Κέουρα, φλαίνα; Ἀεφία, ΟυάΣιγ-
κτων, Ἀλξάνδρος, κάστωΡ.) — 515. Ἡ γο-
ρέφετε καλὰ, ἢ ἀριστερὸν τὸ γρό. — 516. Ἰπ-
πακράτης ἦν λατρός.

517. Φύλλο (φί, λύρα). — 518. Γαλλία-
γῶλα. — 519. Κεφάλος-φάκελος.
520. Π Η Δ Ι Ο Ν 521. Ἀνθρωπος ἄ-
Η Λ Ι Ο Σ γράμματος ἔξωρον ἄ-
Δ Ι Α Ν πελέκητον. Γ' Ἄρ-
Ι Ο Ν ζομεν ἀπὸ τὸ μέ-
Ο Σ σατον Α καὶ λαμ-
Ν ἔανομεν ἐναλλάξ ἐν
γράμμα τοῦ ἀριστοτέλεος ποροῦ καὶ ἐν γράμμα
τοῦ δεξιτέλεος, κατὰ σειράν. — 522-523. 1.
Ἄγαμ (μαμα ΝΑ...) 2, Κίνα τ' (ΕΛΔ,
ΝΙΚΟ.) 3, Σάμ (ΜΑ ΤΣ...) — 525. ΑΘΗ-
ΝΑΙ-ΑΡΑΒΙΑ (Ἄρος, ΘΡανίον, ἩΟΑ-
κίης, Νορβηγία, Αίγαλον, ἸκαρίΑ.) — 526.
Στὴν ἀναδράχια, καλὸ καὶ τὸ χαλκί. — 527.
Ὅσδον κωνόν ἐπὶ τὸν ἡλιον. (οὗ-δ' ἐν κε-
νων ὑπὸ τόνοι - Δεῶν)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΚΡΗΤΗ,
Ἰρρόθη ἐν Ἠρακλείῳ Σύλλογος ὀνοματι
"ΚΡΗΤΗ, πρὸς διδασκόν της «Δια-
πλάσεως». Ζητοῦνται ἐντιπροσωπεῖται πανταχό-
θεν, ἰδίως ἐν Κανίσι καὶ Ρεθμιν. Συν-
δρομὴ τριμηναία λιτὴ 50. Διεύθυνσις: Σύλ-
λογοῦ Ἀκρήτης, Poste Restante, Ἠρακλείου.
Πρόεδρος: ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΡΗΝΟΣ
Γραμματεὺς: ΠΡΟΣΦΙΛΗΣ ἈΝΑΜΝΗΣΙΣ
Ταμίας: ΛΟΡΕΑΑ Γ'
Σύμβουλοι: ΕΒΕΛΒΑ Ι-Σ καὶ ΜΑΓΕΥΜΕ-
ΝΗ ΑΜΜΟΥΔΙΑ (14, 20)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΟΥ 5 καὶ 6 ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 67 καὶ 65.)

ἈΘΗΝΩΝ: Ἀνθρ. Κ. Σαρμῶν, (5. 6) Φανὴ
Οικονόμου, Στέφανος Σουρῆς. Ἥλιος Οικονόμου,
Κώστας Σουρῆς, Νικητὴν Ἀμπελοκόσθη, (6. 6)
Ν. Σ. Κουσουβέλης, Ταμίαν-Τίεσης, Στανά
τῆς Κόστας, Μάβλα Λυκοδῆ;
ΛΜΦΙΣΣΗΣ: Στ. Καρούζος
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ἄγαμ. Α. Αλεξάνκος (5. 6)
Βασ. Ν. Βοττομάκος
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Κ. Λαμπίνης
ΙΘΑΚΗΣ: Γ. Κ. Κολαΐτης
ΚΑΛΑΜΕΝΟΥ: Στ. Κωστοπούλος
ΚΥΡΡΗΝΗΣ: Ν. Α. Κορφῆς
ΚΟΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Βερενίκη Σ. Ἐνθουσιάδου.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Ι. Κασοῦλης
ΠΑΤΡΩΝ: Παν. Κακωῆης, Φουσανελλάς,
Πατριὸν Ναυτοκουλῶ.
ΠΑΡΜΑΡΙΟΥ: Δημ. Ε. Μελαυνιδίος.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Ἀγγελισμάτης Χησίκος.
ΣΥΡΟΥ: Ἄκιστ. Α' Σανθούκλος.
ΣΙΟΥ: Λατρεῦσι Κωνόλικος.
ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τῶν εὐρῶντων ὀρθῶν ἐπὶ λύσει τὰ δνόμενα
εἰσέθησαν εἰς τὴν ἑλληνομῆτι καὶ ἐπιλαθῆθη ὁ
ἐν Στάθῳ ΑΡΙΣΤΑ. ΖΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ, ὁ ὅποιος
ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Φεβρουαρίου